

Sygn. akt VIII W 566/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim VIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Zdrodowski

Protokolant Małgorzata Łojko

przy udziale oskarżyciela publicznego K. N.

po rozpoznaniu w dniach 13 stycznia, 3 i 24 lutego oraz 17 marca 2015 roku na rozprawie

sprawy J. M.

urodzonego dnia (...) w O.

syna A. i O. z domu P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 sierpnia 2013 roku przechowywał w pomieszczeniu budynku mieszkalnego w miejscowości (...), gmina S., towar nieoznaczony znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na terytorium Wspólnoty bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu w postaci 50 paczek papierosów marki A., 14 paczek papierosów marki M., 34 paczek papierosów marki P. (w tym 10 paczek t/a/20 otwartych), 840 sztuk luzem papierosów marki M. (42 pakiety po 20 sztuk), 18 paczek papierosów marki V., wódka B. 40% 1 butelka o pojemności 1 litra, wódka D. R.40% 1 butelka o pojemności 0,5 litra, wódka A. 40% 1 butelka o pojemności 1 litra, wódka A. G. 40% 1 butelka o pojemności 0,75 litra, alkohol etylowy o objętościowej mocy alkoholu 82 % 2 butelki szklane nieoryginalnie zamknięte o pojemności 1 litra każda 2 litry, na którym ciążyą należności celne w kwocie 100 złotych oraz należności podatkowe w łącznej kwocie 2.987 złotych, w tym podatek akcyzowy w wysokości 2.363 złotych oraz podatek od towarów i usług w wysokości 624 złotych,

tj. o czyn z art. 91 § 4 i 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 i 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 i 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

I. Oskarżonego J. M. uznaje za winnego tego, że w nieustalonych bliżej dniach w okresie od 21 czerwca 2013 roku do 5 sierpnia 2013 roku w nieustalonym miejscu, w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nabył od nieustalonych obywatel Republiki Białoruś towar nieoznaczony polskimi znakami akcyzy, o którym wiedział, że został sprowadzony na obszar celny Wspólnoty bez dopełnienia obowiązku zgłoszenia celnego i przedstawienia organom celnym w postaci 34 paczek papierosów marki P., na którym ciążyą należności celne w kwocie 21 zł oraz należności podatkowe w kwocie 600 zł, w tym podatek akcyzowy w kwocie 477 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 123 zł, tj. czynu z art. art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na podstawie art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 k.k.s. w zb. z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. w zb. z art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. skazuje go, zaś na podstawie art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w wysokości 800 (osiemset) zł;

II. Na podstawie art. 49 § 2 i 3 k.k.s. i art. 31 § 6 k.k.s. w zw. z art. 49 § 1 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 34 paczek papierosów marki P. szczegółowo opisanych

w wykazie dowodów rzeczowych numer 2 znajdującym się na karcie 121 akt sprawy pod pozycją 3 i zarządza ich zniszczenie;

III. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwraca oskarżonemu dowody rzeczowe w postaci 50 paczek papierosów marki A., 14 paczek papierosów marki M., 840 sztuk papierosów marki M., 18 paczek papierosów marki V., wódki B., wódki D.R., wódki A., wódki „A. G. i alkoholu etylowego o objętościowej mocy alkoholu 82% szczegółowo opisane w wykazie dowodów rzeczowych numer 2 znajdującym się na karcie 121 akt sprawy pod pozycjami od 1 do 2 i od 4 do 10;

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 80 (osiemdziesiąt) zł oraz obciąża go pozostałymi kosztami procesu.

VIII W 566/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z dnia 17 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy ustalił co następuje:

J. M. ma 43 lata. Jest żonaty. Ma troje dzieci. Prowadzi gospodarstwo rolne o powierzchni 25 ha, z czego uzyskuje dochód w kwocie 4.000 zł miesięcznie. Nie był dotychczas karany.

Mężczyzna mieszka w miejscowości O.. Razem z nim do swojej śmierci mieszkał jego ojciec. J. M. pali papierosy. W nieustalonych bliżej dniach pomiędzy 21 czerwca 2013 roku a 5 sierpnia 2013 roku kupował on od obywateli Republiki Białoruś papierosy nieoznaczone polskimi znakami akcyzy. Łącznie nabył w tym okresie 34 paczek papierosów marki P., na których ciąży należności celne w kwocie 21 zł, podatek akcyzowy w kwocie 477 zł oraz podatek od towarów i usług w kwocie 123 zł. Papierosy i alkohol do Białorusinów nabywał również jego ojciec. Po jego śmierci wyroby akcyzowe kupione przez ojca przejął J. M..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 233v-234, 33v, 51-52, 153v, 295), zeznań świadków Ł. S. (k. 234v-235, 10v, 75v, 154), T. G. (k. 235, 14v, 77v, 154-154v), P. T. (k. 235-235v, 16v, 71, 154v), T. R. (k. 235v-236, 12v, 73v, 174-174v), K. M. (k. 236, 154v-155), protokołu przeszukania (k. 3-6), protokół pomiaru alkoholu (k. 7), kserokopii dowodu osobistego (k. 8, 37, 47), protokołu zdawczo odbiorczego (k. 20), protokołu taryfikacji (k. 21-23, 252-255), protokołu oględzin (k. 24-27, 93-94), odpisu skróconego aktu zgonu (k. 38), zaproszenia (k. 64-65), zestawienia numerów banderoli (k. 101-103), informacji wraz z tłumaczeniem (k. 148-149), kserokopii paszportu (k. 150-151), dokumentacji medycznej (k. 230-232) i pism (k. 249, 270-274, 276-279, 286). Sąd skorzystał także z dokumentów zawierających dane osobopoznawcze oskarżonego.

Oskarżony J. M. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że ujawnione w trakcie przeszukania wyroby akcyzowe stanowiły bądź jego własność bądź własność jego zmarłego ojca. Wyroby akcyzowe, które stanowiły jego własność, otrzymał od kuzynów i ich znajomych, w czasie gdy odwiedzali oni go. Były one przywożone w ramach zwolnień podatkowych. Ojciec natomiast kupował papierosy od Białorusinów. Po śmierci ojca przejął rzeczy stanowiące jego własność i przechowywał razem z tymi, które należały do niego. Stwierdził, że w trakcie przeszukania celnikom przedstawiał inną wersję zdarzenia, gdyż był w szoku i bał się (k. 233v-234, 33v, 51-52, 153v, 295).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na przypisanie oskarżonemu wyrokiem czynu w ramach zarzutu aktu oskarżenia, chociaż w zmienionej w stosunku do aktu oskarżenia postaci. Dokonane bowiem w postępowaniu przygotowawczym przez finansowy organ dochodzenia ustalenia co do formy czynu, które znalazły swoje odzwierciedlenie w postawionym oskarżonemu zarzucie i finalnie w akcie oskarżenia jawią się jako dowolne i

nie mające oparcia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Nadto nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonych dowodach ilość i rodzaj wyrobów akcyzowych, które oskarżony nabył.

Odnosząc się do sformułowanego przez oskarżyciela zarzutu wskazać należy, że przechowywanie jako czynność sprawcza charakteryzująca między innymi przestępstwa skarbowe określane mianem paserstwa akcyzowego i paserstwa celnego to jedynie przetrzymanie wyrobu na żądanie innej osoby. Jest to zatem czynność odmienna od posiadania, które może być skutkiem dokonania innych czynności sprawczych paserstwa skarbowego. Posiadanie nierozzerwalnie wiąże się bowiem z takimi czynnościami sprawczymi jak nabycie, przewożenie czy przyjmowanie i takiego posiadania nie sposób utożsamiać z przechowywaniem jako jedną z form przestępnego działania w paserstwie skarbowym. Oskarżony nigdy nie twierdził, że ujawnione w jego domu papierosy przechowywał dla kogoś innego, nawet jeżeli jego wyjaśnienia i twierdzenia na różnych etapach postępowania były zmienne. Także żaden z innych dowodów zgromadzonych w sprawie na to nie wskazuje, a treść zarzutu jest konsekwencją, jak się wydaje, błędnej interpretacji przez oskarżyciela znamienia przechowywania jako posiadania wyrobów akcyzowych.

Zgromadzone w sprawie dowody pozwalają przyjąć, że oskarżony w zakresie przypisanym mu wyrokiem nabywał wyroby akcyzowe nieopatrzone polskimi znakami akcyzy od obywateli Republiki Białoruś. Odmienne jego wyjaśnienia są zdaniem Sądu niewiarygodne. Podkreślić należy, że oskarżony na fakt nabywania części ujawnionych papierosów wskazywał celnikom w trakcie przeszukania, co obecni przy przeszukaniu celnicy zgodnie potwierdzili. Nie jest wiarygodne, by twierdzenia te były wynikiem zdenerwowania czy strachu. Nie można przecież z pola widzenia tracić tego, że późniejsze, prawdziwe, według oskarżonego, wyjaśnienia jego, były korzystne z punktu widzenia jego interesu. Gdyby w trakcie przeszukania był on motywowany strachem przed odpowiedzialnością karną nie wymyślałby wersji zdarzenia niekorzystnej ze swojego punktu widzenia. W ocenie Sądu było dokładnie odwrotnie. Zaskoczenie przeszukaniem skłoniło J. M. do spontanicznego podania prawdziwej, choć niekorzystnej dla siebie, wersji o nabywaniu papierosów od nieznanymi mu Białorusinów. Dopiero po przemyśleniu swojej sytuacji zdał on sobie sprawę, że ujawniona przez niego celnikom wersja zdarzenia jest dla niego niekorzystna i przedstawił nową, która chronić go miała przed odpowiedzialnością karną za wykroczenie skarbowe. Dodać zresztą należy, że analiza przekroczeń granicy przez cudzoziemców, którzy mieli mu przywozić papierosy, w okresie ustalonym wyrokiem jako przedział czasowy nabywania papierosów przez oskarżonego i odniesienie jej do unormowań prawnych w zakresie zwolnień celnych nie pozwala przyjąć, że przypisane mu wyrokiem nabywanie wyrobów akcyzowych mogło się odbywać w ramach tych zwolnień. Przekroczeń granicy, przy uwzględnieniu nawet wszystkich osób, które podróżowały ze wskazanymi przez J. M. cudzoziemcami, było zbyt mało, by sprowadzić w ramach zwolnień towar nabyty przez oskarżonego. Wskazać także należy na zeznania żony oskarżonego, która na rozprawie toczącej się po uchyleniu wyroku zupełnie spontanicznie podała wprost, że mąż papierosy nabywał od Białorusinów, którzy przyjeżdżali na wioskę. Trudno zaś uznać by jej zeznania podyktowane były chęcią zaszkodzenia mężowi, zwłaszcza że po pytaniach obrońcy męża świadek zorientowała się, że treść jej zeznań może zaszkodzić mężowi i próbowała się z nich wycofać.

Co do twierdzeń oskarżonego, że część wyrobów akcyzowych stanowiła własność jego ojca, nie da się ich zdecydowanie podważyć w zakresie wyrobów nie objętych przypisanym oskarżonemu czynem. Oskarżony już w trakcie przeszukania wskazał, że część papierosów stanowiła własność ojca. Gdyby była to wersja nieprawdziwa i zmyślona na potrzeby postępowania to oskarżony taką wersję prezentowałby w odniesieniu do wszystkich ujawnionych u niego wyrobów akcyzowych. Skoro J. M. na początku wskazywał na dwa sposoby wejścia w posiadanie zatrzymanych wyrobów akcyzowych to brak podstaw by przypuszczać nawet, że był to fakt nieprawdziwy tylko w odniesieniu do niektórych z nich. Nie da się logicznie wytłumaczyć dlaczego oskarżony miałby kłamać w odniesieniu do części ujawnionych rzeczy, a co do części rzeczy mówić prawdę. Wątpliwości może budzić jedynie wskazywane przez niego rodzaje i ilości wyrobów akcyzowych po ojcu, skoro jeszcze w toku przeszukania deklaruował, że nie jest w stanie wskazać które rzeczy należą do niego, a które należały do jego zmarłego ojca. Jako że wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść oskarżonego Sąd przyjął, że nabył on papierosy wyprodukowane po dacie śmierci ojca 21 czerwca 2013 roku (papierosy marki P. opisane w protokole oględzin z k. 93 -94 pkt 2 oraz pkt 3). Wprawdzie część papierosów opisanych w punkcie 3 została wyprodukowana przed śmiercią ojca, jednakże z uwagi na bliskość czasową (20 czerwca 2013 roku) nie można

przyjąć, że do śmierci ojca mogły one zostać na Białorusi nabyte i przywiezione do Polski, co pozwala uznać, że także te papierosy zostały nabyte przez oskarżonego, a nie przez jego ojca. Co do pozostałych wyrobów akcyzowych to albo nie posiadają one daty produkcji albo pochodzą one z okresu przed śmiercią ojca i nie sposób bez naruszenia zasady domniemania niewinności stwierdzić, że zostały one nabyte przez oskarżonego przed śmiercią ojca. Stał się on zatem ich właścicielem dopiero na skutek tej śmierci w wyniku spadkobrania. Ten rodzaj nabycia następuje jednak z mocy prawa, dotyczy wszystkich składników majątkowych i z oczywistych względów nie wypełnia znamienia nabywania przy paserstwie paserstwa skarbowego.

Co do czasokresu działania oskarżonego Sąd przyjął jako daty graniczne datę śmierci ojca i moment ujawnienia papierosów. Jako, że oskarżony podczas przeszukania stwierdził, że papierosy nabywał na własne potrzeby co przeczy jednorazowemu nabyciu Sąd ustalił, że nabywanie papierosów miało miejsce więcej niż jeden raz.

J. M. nabywał papierosy więcej niż jeden raz, jego zachowanie zatem nie stanowiło jednego czynu w rozumieniu art. 6 § 1 k.k.s. Co do zasady należałoby zatem przypisać mu w ramach tych zachowań popełnienie więcej niż jednego czynu zabronionego. Przepisy kodeksu karnego skarbowego pozwalają jednak na redukcję takich wielu zachowań do jednego czynu. Stosownie bowiem do art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności uważa się za jeden czyn zabroniony. Regulacja ta ma charakter obligatoryjny, co oznacza, że w przypadku spełnienia przez określone zachowania warunków przewidzianych w tym przepisie nakazuje ona przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego dla tych zachowań. W sprawie warunki do przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego zachodzą.

Oskarżony dopuszczając się czynu zabronionego działała z wykorzystaniem takiej samej sposobności. O niej świadczy fakt nabywania papierosów od cudzoziemców na własne potrzeby. Biorąc pod uwagę, że czasokres działania oskarżonego to okres krótszy niż 6 miesięcy, uznać należy, że poszczególne zachowania oskarżonego mieszczą się w krótkich odstępach czasu jak wymaga tego art. 6 § 2 k.k.s. Nakazywało to potraktować poszczególne jego czyny jako jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s.

Kwota podatku narażonego na uszczuplenie w sprawie nie przekracza pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, co pozwala rozważyć czyn oskarżonego w kategoriach wykroczenia skarbowego (art. 53 § 3 k.k.s.).

Czyn oskarżonego wypełnia znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s. Przepis ten penalizuje między innymi nabycie wyrobów akcyzowych sprowadzonych na terytorium kraju bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy. J. M. nabywał wyroby akcyzowe (papierosy) od obywateli Białorusi. Papierosy te zostały sprowadzone na terytorium Polski bez ich uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy. Zwolnienie z akcyzy importu wyrobów akcyzowych dotyczy jedynie przewiezienia określonych ilości tych wyrobów, pod warunkiem między innymi tego, że wyroby te nie są przeznaczone na cele handlowe (zob. warunki określone w art. 36 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym, t. j. Dz. U. z 2011r., nr 108, poz. 626 ze zm.). Zwolnienie wyrobów akcyzowych z akcyzy następuje bowiem w przypadku, gdy wyroby te są przeznaczone wyłącznie na własny użytek podróżnego lub jego rodziny lub są przeznaczone na prezenty. Warunek ten nie został zachowany, gdyż podróżni papierosy odsprzedawali. Oczywiście jest zatem, że oskarżony wiedział, iż papierosy pochodzą z czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 k.k.s. w zw. z art. 63 § 7 k.k.s. Nie jest bowiem możliwe zwolnienie z zapłaty akcyzy wyrobów akcyzowych przeznaczonych na cele handlowe, a wyroby, które nabył, nie były oznaczone znakami akcyzy. Mając taką świadomość zaś i nabywając te towary oskarżony chciał dopuścić się wykroczenia z art. 65 § 4 k.k.s. w zw. z art. 65 § 1 k.k.s.

Czyn przypisany oskarżonemu wypełnia również znamiona wykroczenia z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 k.k.s. Polega on między innymi na nabywaniu towarów przywiezionych zza granicy bez dopełnienia obowiązku celnego i zgłoszenia celnego. Przywiezienie zza granicy towarów wiąże się w sposób oczywisty z koniecznością uiszczenia zarówno należności celnych jak i akcyzowych. Jest oczywiste, że organy celne nie dopuściłyby do wprowadzenia na obszar celny Wspólnoty towarów, od których nie odprowadzono akcyzy, a jedynie należności celne. Skoro oskarżony wiedział, że towary nie są oznaczone znakami akcyzy, to tym samym miał również świadomość tego, że od towarów

tych nie zostały uiszczone należności celne. Chciał zatem również dopuścić się czynu zabronionego określonego w art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 91 § 1 k.k.s.

Ponadto czyn ten wypełnia znamiona wykroczenia wskazanego w art. 54 § 3 k.k.s. w zw. z art. 54 § 1 k.k.s. Nabywając bowiem wyroby akcyzowe, od których nie zostały zapłacone należności celne, akcyzowe i z tytułu podatku od towarów i usług oskarżony sam stał się podatnikiem tych podatków (por. art. 8 ust. 2 i art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 roku o podatku akcyzowym, art. 5 ust. 1 i art. 17 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług oraz art. 202 rozporządzenia Rady (EWG) numer 2193/92 z dnia 12 października 1992 roku ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny, Dz.U.UE.L.1992.302.1 ze zm.). Oskarżony działał by uchylić się od zapłaty tych należności i nie ujawnił przedmiotu opodatkowania narażając w ten sposób podatek na uszczuplenie.

W takim przypadku stosownie do art. 7 § 1 k.k.s. skazanie powinno nastąpić na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, natomiast zgodnie z art. 7 § 2 k.k.s. kara wymierzona na podstawie przepisu, którego znamiona najpełniej charakteryzuje czyn sprawcy, którym w tym przypadku jest art. 54 § 3 k.k.s. sprawca bowiem działał w celu uchylenia się od opodatkowania narażając podatek na uszczuplenie.

Za popełnienie wykroczenia skarbowego kodeks karny skarbowy przewiduje grzywnę określoną kwotowo w wymiarze od jednej dziesiątej do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę (art. 48 § 1 k.k.s.). Sąd uznał, że w okolicznościach sprawy najbardziej odpowiednią będzie kara 800 zł grzywny, a zatem w najniższych granicach. Miał przy tym na uwadze okoliczności, o których mowa w art. 13 § 1 k.k.s., a mianowicie rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu i zachowanie się po jego popełnieniu.

Kwota podatku narażona na uszczuplenie czynem oskarżonego nie była znaczna. Podatek ten (cło, akcyza i VAT) obciążał przede wszystkim osobę, która sprowadziła towar na obszar celny Wspólnoty, zaś odpowiedzialność oskarżonego za ten podatek ma charakter niejako posiłkowy. Oskarżony nabywane wyroby akcyzowe przeznaczał nie na cele handlowe, a na potrzeby swoje i swojej rodziny. J. M. nie była dotychczas karany. Całokształt tych okoliczności pozwala uznać, że grzywna w kwocie 800 zł jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec niego celów kary. Będzie ona odpowiednio dolegliwa by skłonić go do przestrzegania porządku prawnego. Trzeba bowiem mieć na względzie, że obok dolegliwości finansowej wynikającej z konieczności uiszczenia grzywny, oskarżony poniesie konsekwencje finansowe w związku z zapłatą za wyroby akcyzowe, których przepadek orzeczono.

Stosownie do art. 49 § 1 k.k.s. do przypadku przedmiotów w przypadku wykroczeń skarbowych stosuje się odpowiednio art. 29, art. 30 § 1 i 6 i art. 31 k.k.s. Zgodnie z art. 29 k.k.s. stosowanym odpowiednio przepadek przedmiotów obejmuje między innymi przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z wykroczenia skarbowego. W myśl art. 30 § 1 k.k.s. przepadek przedmiotów sąd może orzec tylko w przypadkach przewidzianych w kodeksie, a orzeka jeżeli kodeks tak stanowi. Stosownie do art. 49 § 3 k.k.s. w przypadku wykroczeń z art. 65 § 4 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s. można orzec przepadek przedmiotów, jeżeli czyn zabroniony został popełniony umyślnie. Zgodnie z art. 31 § 6 k.k.s. orzekając przepadek wyrobów tytoniowych jednocześnie orzeka się ich zniszczenie. Czyn przypisany oskarżonemu jest wykroczeniem umyślnym. Zatrzymane przedmioty pochodzą bezpośrednio z wykroczenia skarbowego i stanowią własność J. M.. Orzeczenie przypadku tych przedmiotów jest zaś celowe, gdyż będzie dodatkowym motywatorem wskazującym oskarżonemu nieopłacalność popełnienia czynu zabronionego. Jako że przepadek dotyczy wyrobów tytoniowych Sąd zarządził ich zniszczenie.

W takim zakresie, w jakim zatrzymane w toku przeszukania wyroby akcyzowe nie pochodziły z przestępstwa, należało je zwrócić J. M., o czym orzeczono na podstawie art. 320 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Jako że wyroby te należały do ojca oskarżonego po jego śmierci stał się on ich właścicielem i osobą uprawnioną do zwrotu.

Stosownie do art. 627 k.p.k. i art. 113 § 1 k.k.s. Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi. Oplatę od wymierzonej mu kary grzywny ustalono na kwotę 80 zł stosownie do art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983r., nr 49 poz. 223 ze zm.).